

RECORREGUTS

MARTHA ROSLER

GOD BLESS AMERICA!

“Lo que la sociedad occidental considera arte o entiende por este término ha cambiado significativamente desde que yo tengo uso de razón. En mi infancia, parecía que la gente pensaba en el arte como una forma especial, aunque peculiar, de expresión cultural cuyo objeto creaba un legado cultural con el que la gente, especialmente la gente educada, tenía que estar familiarizada. (...) El arte ahora habla de dinero así como de poder social, de entretenimiento tanto como de entendimiento, de educación tanto como de inspiración. Así pues, el arte está perfectamente capacitado para participar en la esfera pública, que se encuentra en muchas partes en la actualidad; no solamente existen diversas esferas públicas – desde las muy visibles hasta las que sólo reconocen los que las frecuentan – sino que además la esfera pública existe en múltiples medios.”

La calle es un collage: Alan Gilbert entrevista a Martha Rosler

Fragment del catàleg [Martha Rosler. La casa, la calle, la cocina/ The house, the street, the kitchen](#). Centro Guerrero, Granada, 2009.

Recorregut per MACBA_Webmaster **Etiquetes** Martha Rosler, video art, performance, media, war, guerra, medio, installation, video, feminismo

CONTINGUTS

Martha Rosler
"Prototype: God
Bless America!",
2006 (captura)

PROTOTYPE: GOD BLESS AMERICA!

Una joguina mecànica produïda a la Xina mostra un soldat americà que interpreta Déu beneeixi Amèrica amb una trompeta. En aquesta peça de vídeo, Rosler desplaça la càmera cap a la part inferior de la figura per revelar que un camal dels pantalons de camuflatge del soldat està arromangat i, en comptes de cama, deixa veure una extremitat protètica. Una referència anatòmica que, combinada amb la melodia d'aquesta cançó patriòtica nord-americana que fa les funcions d'himne nacional, aconsegueix una breu però incisiva peça antibel·licista.

2006Enregistrament audiovisual

Martha Rosler
"Flower Fields",
1974

FLOWER FIELDS

Des de l'interior del seu cotxe, Martha Rosler filma els camps de flors al costat d'un paisatge de turons al llarg de l'autopista número 5, que recorre la costa oest americana des de Mèxic fins al Canadà. Els plans llargs amb imatges idíl·liques evocuen la tradició pictòrica occidental. La imatge de la policia d'immigració desplaçant-se a gran velocitat per l'autopista deixa entreveure el dur treball manual dels treballadors mexicans clandestins que conreen els camps de flors. La peça acaba amb imatges dels controls policials fronterers.

Tot i ser una de les primeres peces fílmiques de Rosler, i malgrat la seva simplicitat, Flower Fields avança alguns dels interessos analítics posteriors de l'artista: l'opressió social amagada en la vida quotidiana, el gènere i la classe. Es tracta d'una de les poques obres de Rosler rodades en Super-8.

1974Enregistrament audiovisual

 Martha Rosler
"Secrets from the
Street: No
Disclosure", 1980

SECRETS FROM THE STREET: NO DISCLOSURE

El vídeo Secrets From the Street: No Disclosure va ser realitzat per exhibir-se en un context específic: l'exposició Public Disclosure: Secrets from the Street, que va tenir lloc el 1980 conjuntament al City Hall de San Francisco i al Museum of Modern Art d'aquesta ciutat. El fullet que anunciava l'exposició incloïa la imatge d'un escombriaire i l'eslògan «It's trash on the street, it's art on the walls».

La intersecció de cultures i classes socials al conegut carrer Mission District de San Francisco centra l'atenció de Rosler. Una via turística plena de botigues i restaurants, que també és famosa per ser el punt de trobada de la cultura automobilística del Low Rider. L'artista col·loca una càmera de cinema Super-8 a l'interior d'un automòbil i, a la manera de les càmeres de vigilància, filma el carrer mentre el cotxe hi circula. Els grafitis i missatges polítics de les parets són reforçats per la veu en off de l'artista, que llegeix un dels seus textos sobre la cultura alternativa del carrer en oposició a la falsa cultura oficial. La seva veu esdevé un ressò de la veu del carrer interpellant directament l'espectador amb preguntes com: «Que voit-on? Q'entend-on dans cette vidéo?». Sense obviar la condició fílmica de l'espectador, les al·lusions a la cultura del carrer desemboquen en una reflexió sobre el difícil diàleg entre cultures amb missatges com el següent: «No pots conèixer una cultura amb una simple visita; potser en coneixeràs els "fets", però no el seu significat.»

Pel que fa al «secret» a què al·ludeix el títol, l'artista exhibeix una autèntica polisèmia en l'àudio que acompanya el vídeo. La seva veu ens va recordant a què es refereix la paraula «secret», des de la privacitat de les nostres velades del poder i la part inconfessada de tota cultura. Com sosté el text, «el secret és que per conèixer el significat d'una cultura has de conèixer els límits de significat de la teva pròpia cultura».

1980 Enregistrament audiovisual

"Temáticamente, el vídeo aborda el cisma existente entre "una cultura en la calle" y "una cultura a puerta cerrada" en las sociedades clasistas. "No puedes conocer una cultura si te limitas a visitarla", afirma la narradora (Rosler). "Puedes ver los hechos, pero no puedes ver su significado. No hay un significado universal. Compartimos el significado viviéndolo". Así, la cinta pone de relieve inmediatamente la posición prevista -pero generalmente no expuesta- del guía turístico como 'outsider' y problematiza la proliferación de signos que circulan en la vida cotidiana presentando dos interpretaciones posibles de una imagen. Para Rosler, pues, como para Benjamin antes de ella, las calles ofrecen una visión fugaz del "espacio donde vive la colectividad": "La colectividad es una esencia eternamente inquieta, eternamente en movimiento que, entre las fachadas de los edificios, soporta [erlebt], experimenta [erfährt], aprende y siente tanto como los individuos en la protección de sus cuatro paredes".

Martha Rosler. Posiciones en el mundo real. Actar D. Barcelona. 1999.

 Martha Rosler "If
it's Too Bad to Be
true, it Could Be
DISINFORMATION",
1985

IF IT'S TOO BAD TO BE TRUE, IT COULD BE DISINFORMATION

Aquest vídeo formava part d'una instal·lació amb el mateix títol. Rosler l'havia extret d'un article publicat per The New York Times que informava sobre la sospita que el govern nord-americà havia propagat falses informacions sobre Nicaragua, segons les quals aquest petit país hauria comprat avions MIG per atacar els Estats Units. Rosler incorpora material de premsa creant una disrupció entre text i imatge, de manera que la suposada autoritat i objectivitat dels mitjans de comunicació queda en entredit. Com en altres obres, l'estructura formal és indestruïble de l'anàlisi política. L'asimetria o descoordinació entre text i imatge remet al Nightly News de l'NBC i a d'altres programes informatius de televisions nord-americanes. Rosler n'analitza la sintaxi enganyosa i mostra la confusió inserida intencionadament en els guions de les notícies. Per tal de remarcar que mai hi ha una història directa i immediata, Rosler reforça la seva pròpia presència aïllant extractes de text de les seves fonts originals i intervenint en imatges ja manipulades.

1985 Enregistrament audiovisual

"En DISINFORMATION, una obra sobre la extraordinària capacitat -e incluso tendencia- de los medios de comunicación para distorsionar la verdad y manufacturar el consentimiento, el espectador se enfrenta a un aluvión de noticias televisadas. La información que transmite esta cinta parcialmente (y aleatoriamente) borrada se ve constantemente interrumpida por interferencias exageradas, con lo que resulta imposible discernir o informarse de qué está sucediendo en realidad, incluso aunque el contenido del programa se ve redoblado por palabras que van apareciendo en pantalla, repitiendo los fragmentos restantes del texto. Cuando el espectador se va acostumbrando a las discontinuidades de la cinta, se restablece la normalidad con un fragmento de un discurso de Reagan."

Martha Rosler. Posiciones en el mundo real. Actar D. Barcelona. 1999.

 Martha Rosler
"Chile on the Road
to NAFTA", 1997
(captura)

CHILE ON THE ROAD TO NAFTA, ACCOMPANIED BY THE NATIONAL POLICE BAND

Anys després del cop militar de 1973 a Xile, Rosler crea un vídeo mordaç que posa al descobert la relació entre el progrés econòmic dels últims anys en aquell país, la presència de grans empreses nord-americanes i el silenci sobre les víctimes de la dictadura. A l'extrem austral d'Amèrica del Sud, Xile ha estat aclamat per alguns com un miracle econòmic en vies de ser admès en el Tractat de Lliure Comerç Nord-americà (North American Free Trade Agreement, NAFTA). Un progrés econòmic que contrasta amb la seva història recent de repressió política i amb el silenci que encara plana sobre aquell moment històric i sobre la complicitat nord-americana amb el cop feixista. Gràcies a quins silencis ha crescut l'economia de Xile? En aquesta línia d'interrogació, Rosler combina música i imatges a la manera d'un videoclip. Mentre la banda de la repressiva policia nacional interpreta La guerra de les galàxies, músics de carrer canten temes populars. Un puny alçat gegantí sosté una llauna de Coca-Cola a l'autopista que condueix a Santiago i les famílies de víctimes del cop d'Estat feixista escriuen els noms dels seus familiars en un monument commemoratiu. L'estil drive-by del vídeo suggereix la presència creixent del turisme i la internacionalització de les elits xilenes enfront de la pobresa indígena.

1997 Enregistrament audiovisual

 Martha Rosler
"Domination and
the Everyday",
1978

DOMINATION AND THE EVERYDAY

La deconstrucció de la unitat entre imatge i text és un recurs habitual en els vídeos de Rosler, però en aquesta peça s'intensifica: imatges de vídeo, fotografies fixes i un text en pantalla discorren en paral·lel sense cap correlació formal.

Una dona de classe mitjana americana dona el sopar al seu fill petit a la cuina i el prepara per anar a dormir, mentre la ràdio emet una entrevista a una galerista sobre l'art dels anys seixanta i un text escrit que al·ludeix a les formes de dominació de la vida quotidiana recorren lentament la pantalla. Basant-se en les anàlisis sociològiques de l'Escola de Frankfurt, compara la vida a Xile amb la dels Estats Units. A aquests tres registres visuals (l'entrevista televisiva, el diàleg d'una mare amb el seu fill petit, i un text teòric en pantalla), Rosler hi superposa fotografies familiars, anuncis trivials de revistes i imatges del dictador xilè Augusto Pinochet. Aquesta simbiosi fragmentada d'imatges fixes, acció, so i discurs sintetitzat, segons la mateixa artista, «el This Is Your Life de l'artista-mare». Un context vital en què els mitjans de comunicació i l'Estat es confonen amb la vida privada: la barreja d'elements auditius, textuals i visuals suposa un episodi condensat de l'experiència diària, a més de mostrar les esclatxes per on la política s'infiltra en la vida quotidiana.

1978 Enregistrament audiovisual

"Aquí el dictador chileno Augusto Pinochet aparece junto a fotos familiares y anuncios triviales de revistas. Un texto sobre las formas de dominación en la vida cotidiana se desplaza lentamente por la pantalla (dos veces) al mismo tiempo que la banda sonora presenta la interacción de Rosler con su hijo pequeño en la cocina, con una locutora de radio entrevistando a un galerista sobre el arte de los años sesenta. El objetivo esencial de esta estrategia de elaboración, consiste en poner en evidencia los resquicios por donde –de acuerdo con un creciente coro de poetas, narradores, dramaturgos y cineastas y teóricos como Godard o Postal o una cinta de vídeo nunca pueden representar plenamente la "visión total", el limitado y circunscrito espacio que se deja para el texto o el diálogo nunca puede transmitir adecuadamente un mensaje detallado. Se deja a los espectadores que rellenan los puntos suspensivos, que completan el texto/imagen con su propia experiencia. En 'Domination', la descarga de elementos auditivos, textuales y visuales ofrece en sí un pedazo condensado de la experiencia corriente de la vida cotidiana."

Martha Rosler. Posiciones en el mundo real. Actar D. Barcelona. 1999.

 Foto Semiotics
of the Kitchen...

SEMIOTICS OF THE KITCHEN

Semiotics of the Kitchen adopta la forma d'una paròdia d'un programa de cuina com els que s'emeten a la televisió convencional. Com indica la mateixa Martha Rosler, el seu paper és el d'una «anti Julia Child», una referència a la popular xef i presentadora de televisió nord-americana que als anys seixanta va apropar la cuina francesa al gran públic. En la videoperformance de Rosler, una dona situada davant d'una càmera fixa ens va il·lustrant sobre estris de cuina, però el significat habitual dels objectes culinaris és substituït per un lèxic personal de ràbia i frustració. En una cuina modesta però ben equipada, l'artista els va agafant un per un i els mostra davant la càmera mentre els va anomenant. Seguint un ordre alfabètic que s'inicia amb apron (davantal) i acaba amb tenderizer (maça), construeix una semiòtica gestual que presenta la dona com a presonera de l'espai domèstic. Entre d'altres gestos, la dona apunyala l'aire amb una forquilla en direcció a l'espectador i vessa a l'aire el suposat contingut d'un cullerot. Els signes habituals de la indústria i producció domèstiques es carreguen de ràbia i violència ocultes. L'artista construeix una performance sobre el treball domèstic, sense límit d'horari ni remuneració econòmica, on els instruments de submissió esdevenen eines d'agressió: un nou alfabet culinari en el qual, com ella mateixa sosté, «quan la dona parla, dona nom a la seva pròpia opressió».

Amb paraules de Silvia Eiblmayr, «en la seva còmica i subtilment anàrquica presentació dels estris, Rosler aborda l'agressivitat inherent a "la dona a la cuina", des de fora i també des de dins. [...] En aquesta demostració de la instrumentalització de la dona, Rosler –seguint la lògica del seu ordre alfabètic– s'acaba convertint ella mateixa en un estri, tot i que no en personifica cap, sinó només la inicial: així, escriu amb el seu cos les lletres U, V, W, X, Y, Z, cosa que significa que, al seu torn, el seu cos és escrit per aquestes lletres». («Los personajes de Martha Rosler», Martha Rosler. Posiciones en el mundo real. Barcelona: Actar, 1999, p. 153-154)

Com en altres obres (A Budding Gourmet o The East is Red, The West is Bending), l'àmbit privat i alhora universal de la cuina és incorporat com un lloc idoni per deconstruir el paper tradicional de les dones. Un altre dels temes associats a aquest espai que centra l'atenció de Rosler és el del menjar, juntament amb els programes televisius de cuina, un format en el qual es reproduïen i es transmetien valors i pautes de gènere que resulten bàsics.

Gairebé trenta anys després de realitzar Semiotics of the Kitchen, el 2003 Rosler va fer una convocatòria oberta a la Whitechapel Gallery de Londres per dur a terme una performance recuperant una de les seves obres més conegudes. Davant una cuina plena d'estrils, vint dones van participar en una acció col·lectiva: una a una, van anar interpretant lliurement el text original de l'obra de Rosler, en una peça editada posteriorment per l'artista amb el títol Semiotics of the Kitchen: An Audition.

1975 Enregistrament audiovisual

Entre 1974 y 1977, Rosler produjo tres obras que podríamos agrupar bajo el epígrafe que llamaré "La cadena alimenticia": A Building Gourmet (1974), Semiotics of the Kitchen (1975) y Losing (1977). El eje alrededor del cual giran estas obras es el del consumo de alimentos y el modo en que aborda, metonímica y metafóricamente, distintos registros de reivindicaciones y protestas feministas. La obra de 1975, a pesar de ofrecer un ejercicio en semiótica, presenta más bien la forma de un léxico. No aborda el orden, los ejes diacrónico y sincrónico, a lo largo de los cuales podría emplearse un "sistema de objetos" o utensilios, ni establece una sintaxis funcional. Por el contrario, Rosler presenta un léxico de utensilios de cocina, recitados en orden alfabético y en posición frontal, al modo de una demostración en una tienda o de un programa de televisión. Pero es una demostración –la de los utensilios como instrumentos de servidumbre doméstica– con una diferencia: cada utensilio se convierte, debido a la fuerza del gesto de la presentadora y a su comportamiento, en su instrumento de agresión.

Martha Rosler. Posiciones en el mundo real. Actar D. Barcelona. 1999.

Martha Rosler
"Vital Statistics of a
Citizen, Simply
Obtained", 1977

VITAL STATISTICS OF A CITIZEN, SIMPLY OBTAINED

Martha Rosler va dur a terme aquesta performance a la Universitat de Califòrnia, a San Diego, el 1974. L'artista s'anava desvestint a mesura que uns funcionaris mèdics li ho demanaven per mesurar les diferents parts del seu cos. Uns anys després, el 1977, va reformular el projecte per convertir-lo en una peça de vídeo que es presenta com una òpera en tres actes.

Un home amb bata blanca, assistit per unes quantes dones també amb bata blanca, pren mides de les parts del cos d'una dona de manera exhaustiva i minuciosa, incloent-hi les articulacions dels dits de les mans i dels peus, a mesura que la dona es va desvestint. Tot i que és l'home qui pren les mides, les dones l'acompanyen amb una mena de sonalls com en un cor grec. Un cop enllestida l'operació, la dona es torna a vestir amb una roba negra i abandona l'escena. Sense cap element musical, a través del mesurament anatòmic, Rosler al·ludeix a l'estandardització del subjecte dona en una societat tecnològica i burocratitzada. Si a la performance en viu, davant d'una sala plena d'espectadors, un home anava ordenant a la dona que es despulless, al vídeo se senten unes veus en off que van recordant als espectadors que han de guardar les distàncies respecte a l'escena que s'està emetent. En una seqüència final, es presenten fotografies documentals de dones i nens mentre els prenen mides, unes fotografies fetes pel govern americà als anys trenta amb finalitats científiques i estadístiques.

En paral·lel, una veu va enumerant casos de crims i agressions recollits pel Tribunal Internacional de Crims contra les Dones el 1976. El to distant i asèptic de l'escurtini creat per Rosler remet a la institucionalització de la «ciència» del mesurament o antropometria, que va ser utilitzada per fonamentar teories racistes. Des d'aleshores, els estàndards mèdics de mesures s'han convertit en una eina de discriminació sexual i racial utilitzada en contextos com els camps de concentració, l'exèrcit i la policia, però també en escoles, presons i concursos de bellesa.

1977 Enregistrament audiovisual

"la obra trata sobre la construcción social de la subjetividad y su relación con el cuerpo. "Vital Statistics" se centra en el poder; la coacción y la instrumentalidad del 'establishment' médico-científico y en hasta qué punto la sociedad ha autorizado a esta institución para objetivar a sus ciudadanos. Asimismo muestra de qué modo tanto la sabiduría popular como la creación de los paradigmas científicos son capaces de oprimir implacablemente a las mujeres y a la gente en general, simplemente mediante el control de las definiciones de las categorías, sin dejar espacio para la autodefinición."

Martha Rosler. Posiciones en el mundo real. Actar D. Barcelona. 1999.

Martha Rosler
"Born to be Sold:
Martha Rosler
Reads the Strange
Case of Baby S.M.",
1988

BORN TO BE SOLD: MARTHA ROSLER READS THE STRANGE CASE OF BABY S./M.

Com en altres ocasions, Martha Rosler va enregistrar un programa per a la Paper Tiger Television, una cadena no comercial de Nova York que, des de la seva creació el 1981, ha estat pionera en els mitjans de comunicació comunitaris i experimentals. En aquest cas, Rosler presenta una àcida i lúcida interpretació de la lluita d'una mare de lloguer per recuperar la seva filla. Conegut com «el cas Baby M», va saltar a la premsa als anys vuitanta quan Mary Beth Whitehead (Mary Beth per als mitjans), una dona que havia llogat el seu úter per gestar un fill per a una parella, va decidir que no volia donar-lo en adopció. Després de signar un contracte, Mary Beth Whitehead havia estat fecundada amb semen del pare adoptiu. La família adoptiva, Elizabeth i William Stern, ben situats socialment (ell bioquímic i ella pediatre), van portar la dona als tribunals en un cas amb gran ressò mediàtic.

Tot just néixer, la mare va batejar la nena amb el nom de Sara Elizabeth Whitehead, encara que més tard va ser batejada de nou pels pares adoptius com a Melissa Elizabeth Stern. Quan els Stern van portar a judici la mare natural de la nena per forçar-la a renunciar a la seva filla, el seu advocat va anomenar el nadó «Baby M» (de Melissa), un nom que el jutge va acceptar com a vàlid, cosa que posava en evidència la tendenciositat del sistema judicial, que finalment va donar la raó a la família adoptiva. En el títol de l'obra, Martha Rosler recull els dos noms de la nena: «S» de Sarah, el nom que Whitehead va posar a la seva filla, i «M» de Melissa, el nom que li van posar els Stern. De vegades Rosler fa servir «Baby S/M» i altres vegades «Baby \$/M», al·ludint a la compra del nadó.

En el més pur estil teatral de comèdia americana, Rosler presenta i assumeix els diversos rols dels participants en aquesta lluita judicial, incloent-hi el nadó i un espermatozoide. El vídeo alterna seqüències reals de televisió referint-se al cas Baby M amb la interpretació de l'artista i les transcripcions dels testimonis del judici. Als ulls de Rosler, els actes de la mare natural, Mary Beth Whitehead, constitueixen un intent de desafiament a la identitat de classe i de gènere socialment assignades. El veredicté és presentat com un cas més del dret fàl·lic del pare, tan habitual en l'àmbit de la jurisprudència, i un exemple del poder patriarcal exercit sobre una dona de classe baixa per representants de la classe mitjana. L'argument principal del cas, tot i que no es va expressar d'aquesta manera, va ser que el senyor Stern era el «propietari» de la meitat del nadó i que, gràcies al contracte, n'havia adquirit l'altra meitat. L'anàlisi de Rosler posa l'accent en la manera en què els sistemes polítics i judicials afecten el cos físic de les dones.

1988 Enregistrament audiovisual

"El vídeo resultante plantea cuestiones éticas y morales relativas a la intervención jurídica y científica en los procesos reproductivos, examinando la industrialización de la maternidad alimentada por el mercado y por los esfuerzos del patriarcado para reafirmar la autoridad en las condiciones posmodernas de la identidad fragmentada. Como Rosler explicó en una ocasión, vinculando "Born to Be Sold" a obras anteriores como "Vital Statistics", "[Born to Be Sold] conecta ciencia y patriarcado, mientras que los medios de comunicación y la institución judicial actúan como comparsas."

Martha Rosler. Posiciones en el mundo real. Actar D. Barcelona. 1999.

Martha Rosler
"Martha Rosler
reads "Vogue",
1982

MARTHA ROSLER READS "VOGUE"

Martha Rosler va realitzar aquesta performance en directe en un programa televisiu de la Paper Tiger Television, una cadena no comercial de Nova York que, des de la seva creació el 1981, ha estat pionera en els mitjans de comunicació comunitaris i experimentals. En la seva performance, Rosler reconstrueix els missatges i la publicitat publicats a la coneguda revista de moda Vogue.

Asseguda davant d'un petit tocador, l'artista va passant els fulls de la revista mentre les va comentant. Amb una mirada crítica cap a aquest tipus de publicacions que redueixen la dona a un simple objecte de desig, Rosler denuncia també les condicions laborals que sustenten la indústria de la moda. L'artista apareix en escena segons els codis convencionals de la presentadora televisiva, fullejant les pàgines de la revista mentre la càmera es desplaça des de la seva cara a les imatges publicades a Vogue. Aquestes imatges s'alternen amb unes altres que mostren un taller de confecció de treballadores asiàtiques. La música de Blondie contrasta amb l'atmosfera de la fàbrica, alhora que apareix en pantalla un missatge on es compara el que cobren les treballadores tèxtils asiàtiques i les models de moda. Davant les imatges de la revista, Rosler es pregunta: «Què és Vogue? Què és la moda? Glamur, excitació, aventura, drama, desig, somni, assoliment, èxit.» La peça acaba amb una imatge de l'artista desmaquillant-se davant el mirall mentre sona una peça de Schubert.

1982 Enregistrament audiovisual

 Martha Rosler "A Simple Case for Torture, or How To Sleep at Night", 1982

A SIMPLE CASE FOR TORTURE, OR HOW TO SLEEP AT NIGHT

En aquest vídeo, fet com a reacció a un article aparegut al Newsweek Magazine, Rosler hi identifica les implicacions totalitàries de l'argument que defensa la tortura en unes determinades circumstàncies. Una veu en off amb el punt de vista de l'artista es va desplegant en paral·lel a les imatges d'articles de premsa sobre temes que abasten des dels drets humans fins al atur i l'economia global. Rosler hi denuncia el govern i les empreses nord-americanes que donen suport a règims polítics que recorren a la tortura, així com el silenci de la premsa americana, el seu ús tendencios del llenguatge i la seva parcialitat en la cobertura de notícies. La ironia del títol associa l'argument a favor de la tortura amb la tranquil·litat de consciència que permet dormir bé a la nit.

1983 Enregistrament audiovisual

"La extrema introspecció de 'A Simple Case for Torture', una cinta que promete una consideració sobre el desagradable tema de la tortura, frustra continuament les expectatives del espectador, negándose a ceder ante la idea de que el tema -la representaciones de los medios frente a la realidad de las atrocidades y el terrorismo del Tercer Mundo- es más importante que el medio a través del cual se genera, tanto en los medios informativos como en la cinta. La estrategia subyacente de Rosler en esta cinta presenta algunas semejanzas con lo que se hacía evidente (en este caso, artículos informativos más que imágenes): la artista produce una síntesis que revela una verdad política, por así decirlo, contraria a las intenciones de sus creadores. No obstante, sorprendentemente, aquí como en la metrópoli, en su mera presencia física también se presenta como texto."

Martha Rosler. Posiciones en el mundo real. Actar D. Barcelona. 1999.

 Martha Rosler i Benjamin H.D. Buchloh

UNA CONVERSACIÓN

A través de la diversitat de la seva obra -fotografia, instal·lacions, performances, vídeo, assaig o ficció-, Martha Rosler elabora una sèrie d'anàlisis incisives dels mites i les realitats d'una cultura patriarcal. Expressada amb una ironia impertorbable, l'obra de Rosler investiga les realitats socioeconòmiques i les ideologies polítiques que dominen la nostra vida quotidiana.

L'octubre del 1999 el MACBA va presentar la retrospectiva de l'artista nord-americana Martha Rosler que Elizabeth A. Macgregor havia preparat per a la Ikon Gallery de Nova York. El catàleg, exhaurit a les llibreries, conté articles d'Alexander Alberro, Silvia Eiblmayr, Annette Michelson, Jodi Hauptman i Catherine de Zegher, amb textos i documents de la mateixa Rosler i una entrevista de Benjamin Buchloh a l'artista. Aquesta entrevista és la que reeditem en aquest Quadern portàtil.

 Martha Rosler: posiciones en el mundo real

MARTHA ROSLER: POSICIONES EN EL MUNDO REAL

La mirada crítica de Martha Rosler analitza incisivament la cultura patriarcal imperant amb els seus mites i veritats, així com les realitats socioeconòmiques i les ideologies polítiques que dominen la nostra vida quotidiana; tot això a partir d'un treball molt divers que inclou fotografia, instal·lacions, performances, vídeo, assaig i ficció.